

DÁRIUS REVO

Nočná prechádzka

Dáriuš Revo

Nočná prechádzka

Anotácia

Po práci mal ísť domov ako každý obyčajný človek. Chcel sa však na niekoľko minút vytratiť z bežného rituálu života typu práca, domov, spánok a tak sa šiel prejsť. Čo mu však ani vo sne nenapadlo, bol fakt, že mu čoskoro pôjde o život, zamiluje sa a už vôbec nebude po nociach spať tak dlho ako predtým. To všetko sa začalo nočnou prechádzkou.

Všetko v tejto knihe je fantáziou autora. Celý dej, príbeh, mená a povahy postáv sú výsledkom predstavivosti. Akákoľvek zhoda s menami, miestami alebo živými či mŕtvymi osobami je čisto náhodná a nesmie byť vykresľovaná ako pravdivá.

Mesto bolo ponorené do tmy, nikde nikoho. Všade panovalo ticho, prekvapivých dvadsať stupňov dotváralo príjemnú predstavu končiaceho sa jarného obdobia. Po nočných uliciach sa prechádzal chalan, mal oblečenú čiernu mikinu, rifle a na ušiach slúchadlá. Do rytmu pesničky trochu tancoval, teda, bol to pokus o tanec. Zrazu sa pred ním objavila dievča s vydeseným výrazom na tvári. Ako prvé si na nej všimol hnedé oči. Mala čierne polodlhé vlasy, na perách červený rúž a aj keď niečo hovorila, cez hudbu v slúchadlách nič nerozumel. Zložil si ich a povedal: „Môžeš to, prosím, zopakovať?“

Dievča: „Prosím, pomôž mi. Naháňa ma partia chalanov, boli dotieraví a tak som jednému vrazila facku. Teraz ma sledujú, nemohol by si im povedať, že ...“ ale už bolo neskoro, jeden z troch ich našiel. „Tu je, dokonca s frajerom. Poďte sem, schytajú to obaja!“ kričal na ostatných, ktorí onedlho dobehli. „Dnes sa bude dobre umierať.“ dodal ich vodca s červeným lícom, v ruke držal nôž a premeriaval si obeť. „Neviem, o čo tu ide, no nie som jej frajer. Išiel som okolo a narazili sme na seba. Ale aj tak by si mohol vynechať tie sračkové reči o umieraní, nevidíš, že sa celá trasie?“ povedal chalan vyťahujúc z rukáva teleskopický obušok.

„Ten teda má odvalu. Ak toto dobre dopadne, ideš s nami na pivo.“ navrhol jeden z výrastkov spoza bossa.

„Definuj dobre?!“ spýtal sa chalan.

„Oko za oko... Len prefackáme tú cundru a pôjdeme si po svojom.“

Chalan: „Ženu ani kvetinou neudrieš, to nepoznáš?“

Boss: „Páčiš sa mi. V parte máme ešte jedno miesto voľné, ale rozhodnúť sa treba rýchlo, ponuka je limitovaná.“

Chalan: „Nie, so sedliakmi ako vy nechcem mať nič spoločné.“

Boss: „Suka bljať! Škoda ťa.“ dodal útočiac s nožom v ruke na chalana, ktorý mu obratom udril obuškom do ohryzka. Boss dopadol na zem, no nevstal, v hlave mal už dieru. Chalan to neevidoval, myslel si, že je omráčený. „Chcete aj vy?“ opýtal sa výrastkov. Ale tí jeden za druhým popadali, stihol ich rovnaký osud. Nedávalo mu to zmysel, potom si spomenul na bojzlivú dievča za sebou a pomaly sa k nej otočil.

„Ruky hore a ostaň tam, kde si!“ Poslúchol, no keď sa pozrel lepšie nevidel mladú bojzlivú dievčinu, kdeže. Pevne držala zbraň s tmičom, vedela, ako s ňou zaobchádzať. Z desiatich metrov trafiť do čela bez toho, aby nezasiahla jeho, to nie je len tak ako otočiť palacinku na panvici. „Tvoje jediné šťastie je, že si si ma zastal, inak by si tam ležal medzi nimi. Zbraň schovám a ty svoju potterovskú paličku tiež. O nič sa nepokúšaj, lebo ja neminiem to, na čo namierim. Počkaj tu, idem po auto. V tejto oblasti nie sú kamery, no nerada po sebe nechávam smeti.“ dodala. Ostal v úžase z dievčaťa, ktoré bolo ako z komiksov. Zakrátko prišiel čierny bavorák, vystúpila z neho s otázkou: „Chceš nohy alebo ruky?“

Ch: „Vzal by som nohy, ale povedala si, že sa nemám o nič pokúšať.“ dodal podpichujúco.

D: „Zmysel pre humor práve vtedy, keď by si mohol umrieť. Nevyzeráš na bojzlivého.“

Berieš nohy. No nezabudni si dať rukavice, aby ťa nehládali páni policajti s kopou otázok.“

Ch: „Máš to ako profesiu, alebo bežne voziš v kufri auta lekárske rukavice na jedno použitie?“

D: „Pozor, na čo sa pýtaš! Čím menej vieš, tým lepšie. Hýb sa! Chodia tadeto často hliadky, ber toho prvého.“ Chalan zobral prvého za nohy a keď ho nakladali do kufra, všimol si, že je vystlaný igelitom, aby nenasiakol krvou. Keď ich tam všetkých napchali, povedala mu:

„Teraz si k nim ľahneš. Na šrotovisku ich vyložíme a potom môžeš ísť svojou cestou.“ Hľadel na ňu s nedôverou, keď v tom začul prechádzať po hlavnej ceste auto. Všimol si majáky na streche. „Poliši, pozor!“ Rýchlo zavrel kufor, privinul si ju k sebe a oprel sa o kufor auta, aby nebolo vidno evidenčné číslo.

Dievča schytilo zbraň a namierilo mu ju na srdce. „Nieže sa o niečo pokúsiš, inak ...“ Nestihla dopovedať.

„Vopred sa ospravedlňujem!“ Chalan jej strčil jazyk do úst a zľahka ju poštekľil na podnebí, no pocítil na hrudi zbraň, takže si nechal odstup a venoval sa masírovaniu pier. Proti občasným jemným uhryznutiam nemala nič. Ruky jej dal okolo pásu, po chvíľke ich spustil nižšie. Hliadka spomalila, pozerala sa, čo sa deje. Jeden z policajtov zamrmľal kolegovi:

„Dnes sa to robí takto, cestou z diskotéky ju pobožkáš a pozveš k sebe domov. Stavím sa, že bavor je jeho.“ Potom sa vytratili. Bozkávanie sa skončilo a prišiel úder zbraňou do ramena.

Ch: „Auuu!“

D: „To máš za to, že si ma chytal za zadok.“

Ch: „Takže bozk ti neprekážal?“

D: „Neštvi ma a sadaj, inak pôjdeš v kufri.“

Ch: „Zmenila si názor, som rád.“ Zaradila spiatočku a z tmavej ulice vycúvala bez použitia brzdy. „Teda, ty sa chceš tých tiel zbaviť rýchlo.“ usmial sa.

„Ešte premýšľam, či k nim nepribudneš.“ Po tejto vete zmĺkol. V aute panovalo ticho až po vzdialený kameňolom.

„Povedala si, že sa ich zbavíme na šrotovisku.“ komentoval mierne šokovaný domnienkou, že nevie rozlíšiť šrotovisko od kameňolomu.

„Dnes mením názory.“ pozrela naňho čitateľným pohľadom.

„No a čo tu? Dáš mi lopatu a mám im kopať hroby? Keď v nich budú, posledný k nim pribudnem ja? Ako by si to urobila? Vraj do zátylku to bolí najmenej.“

Zvedavo sa opýtala: „Odkiaľ o tom zátylku vieš? Mŕtvi predsa nehovoria.“ po menšej odmlke dodala: „Nie, nebudem ťa znásilňovať. Na konci je drvička na kameň, tá už za nás odmaká ostatnú prácu. Len ich bude treba zasypať kameňmi, aby to vyzeralo ako nedodrvené z predošlého dňa.“ Chvíľu sa po kameňolome vozili, kým neprišli k drvičke. Keď telá vyložili a on ich zasypal, čakal, čo sa bude diať. No už len videl, ako v tme miznú spätné svetlá bavoráku.

Uvidíme, či domov trafiš sám, rozmýšľala. Šoférovala s miernou neistotou, či si toto tajomstvo nechá pre seba. Už dlho totiž nestretla exota, respektíve ešte nikdy nestretla takého exota, čo nežobral o svoj život ľahmi, ktoré všetci poznajú z filmov. Spomínala na jeho úškrn, narážky, vzápätí jej došlo, že celú story bral skôr ako nočný výlet. *Ved' ja si o tebe zistím viac,* rozhodla sa. V mysli jej utkvela spomienka na uštedrený bozk. V rádiu hrali jej obľúbenú pesničku a do toho cez otvorené okno prúdil príjemne chladný nočný vzduch, pohrával sa jej s vlasmi a ovieval tvár. Krátko po pesničke už bola v centre, šla natankovať a potom domov.

„To mám domov dôjsť pešo?“ zafrľal si zliezajúc z drvičky, pričom stúpil rovno do blata.

„Skvelé, nemám ich ani týždeň.“ nadávajúc šiel rezko z kameňolomu, aby ho nik nezbadal.

Kým sa dostal z areálu, zabralo mu to polhodinu. Kráčal po neosvetlenej ceste, jediným

zdrojom svetla mu bol mesiac v splne. Chcel si aspoň niečo stopnúť, aby sa rýchlejšie dostal do centra, no ako to býva, práve vtedy nič nešlo. Samota mu nerobila starosti, keďže mal na krku slúchadlá, no radšej ako počúvať hudbu si v mysli prehrával, čo zažil. Premýšľal, s kým sa o túto historiku podelí, no rýchlo mu došlo, že by mal mlčať, inak by sa situácia mohla dostať skomplikovať. Zo všetkého najviac spomínal na jej oči, mali peknú hnedú farbu. Zdali sa mu dosť neobyčajné, domnieval sa, že mala farebné šošovky. Potom mu behali po rozume jej pery. Neboli objemné ako zadok slečny Kim, no hneď by ju podľa nich spoznal. Boli užšie a červený rúž dotvoril ich ideálnu chuť. Ako tak premýšľal, bol k centru čoraz bližšie. *Aha, Romanov dom. Vždy pindal, že bus číslo 33 chodieval len raz za hodinu a on ho úspešne zmeškal. Teraz aspoň zistím, či mu naozaj cesta do centra trvá štyridsať minút.* (Roman bol spolužiak z výšky, taký pomätenec. Každému hovoril, že pracoval pre NASA. Vyhodili ho, keď mu v ruksaku našli kus mesačného kameňa, ktorý si chcel „požičať“ ako dôkaz o svojom zamestnaní. No pri zápočte vždy vedel, čo napísať a aj to bol jeden z dôvodov, prečo sedeli spolu.) Keď sa dostal do centra, skonštatoval, že to naozaj trvalo štyridsať minút a Roman teda neklamal. Už dlho neboli na pive, mal by mu zavolať. Po príchode domov, nehľadiac na to, že bolo po polnoci, si začal prať veci, čo mal na sebe. Najhoršie sa mu čistili tenisky, chcel, aby vyzerali ako nové čo najdlhšie. Po praní a kúpeli si ľahol, v hlave mu prebiehal celý – teraz už včerajší – večer. V sne sa mu zjavovali tváre zlosynov, ktorí chceli dievčaťu ublížiť. Zdali sa mu povedomí.

Dievča si cestou domov spomenulo, že malo auto umyť a zbaviť sa zakrvaveného igelitu, ktorý zostal v kufri. „Absolvovala“ teda bezdotykovú umyváreň a igelit vyhodila. Pred príchodom domov ju pozorne prezreli bodygardi a až potom sa jej brány domu otvorili. Keď zaparkovala, prešla vysokými vchodovými dverami. Pocítila vôňu domova, no tiež chlad, ktorý sa šírila veľkým domom a jeho chodbami ovešanými obrazmi od dobre známych autorov. Otec ju uvítal otázkou: „Vybavila si to, o čo som ťa požiadal?“ Ozvena jeho hlasu došla až k nej.

Dievča: „Áno, umyla som ho, tak ako si chcel.“

Otec: „Vieš dobre, že na to som sa nepýtal.“

D: „Áno, vybavila.“

O: „Bez svedkov?“

D: „Bez svedkov!“ ostala zamyslene stáť.

O: „Chceš mi ešte niečo povedať?“

D: „Bola som aj tankovať.“

O: „V poriadku, preplatím ti. Ale nabudúce na to nedup.“

D: „O to nejde. Spoznala som na pumpe chalana...“ (Samozrejme, klamala.)

O: „O tomto sme sa už bavili. Šimon je ten pravý, takže muža som ti vybral.“

D: „Ako povieš. No musíš byť naivný, ak si myslíš, že si ho vezmem.“ Vedela, že otec do toho začne rýpať a tak radšej pokračovala: „Bol to náročný deň, pôjdem si ľahnúť. Hádať sa môžeme aj zajtra. Dobrú.“

O: „Čo si to dovoľ... máš pravdu. Preberieme to neskôr, dobrú.“

Po rozhovore s otcom išla do sprchy, obliekla si pyžamko s medvedíkmi a ľahla si spať. Síce ju trochu trápiło svedomie, no tých zlosynov poznala. Dalo sa to opísať aj ako sebaobrana.

Ráno otec doma nebol. Dala si raňajky a šla do miestnej kaviarne Relaxin, o ktorej sa povrávalo, že v nej robia najlepšiu kávu v okolí. Viedol ju Francúz Giom, bol nielen ochotný, ale aj šarmantný, často prelietavý. Nebol jej typ, pretože nebola na vzťahy „s výhodami“ a tiež si dávala pozor, koho si k sebe pustí. Nie je všetko zlato, čo sa blyští. To bolo trefné, aspoň pre ňu. Po obede dostala chuť na návštevu a pretože piatok je čas, keď si chce každý oddýchnuť, každý chce mať pokoj od práce, vedela, kto bude jej návštevou nadšený. Lenže chalan mal piatkové plány na inej úrovni. Upratovanie. Ako to chodí, pustil si vežu takmer naplno a pri upratovaní si sem tam spieval. Keď šiel vysypať kôš, zaparkovalo za ním auto. Ignoroval ho a kráčal ďalej, no keď počul ženským hlasom Marek?, obzrel sa. V aute, ktoré ignoroval (čierne bavo zo včerajšieho večera), sedela ona, pozerala sa na neho a čakala, ako zareaguje.

D: „Máš tie koše vcelku blízko, rovno pred vchodom. Nebodaj upratuješ?“

M: „Áno, s rodičmi. Pustili sme sa do toho, nech je to skôr z krku.“

D: „S rodičmi, hovoríš? Majú radi takú hudbu? Tak nahlas? Vieš, že klamať sa nepatrí!“

Marek zdvihol obočie, vedel, že ho prekukla. Pozrel sa jej do očí a nemýlil sa, neboli hnedé, mali krásnu sivú farbu. Podišiel k autu, zohol sa k dverám a cez okno sa opýtal: „Odkiaľ o mne toho toľko vieš? Nespomínam si, že by sme sa zoznamovali, vymieňali si adresy. A po takej nočnej prechádzke si ma ani domov neodviezla, neviem, zabudla si, čo sa patrí?“

D: „Ja som zabudla, čo sa patrí? Rozprávame sa pred tvojím panelákom. To ma ani nepozveš na kávu?“

M: „Ak ti nebude vadiť neporiadok, pokojne.“ otvoril dvere auta.

Vystúpila, zamkla a kráčali do vchodu. Vo výťahu sa ho opýtala: „Štvrté, však?“

M: „Trochu ma desíš, vieš o tom?“

D: „Desím ťa a pozývaš ma k sebe?“

M: „To, že ma desíš, neznamená, že ti neverím.“

D: „Odkiaľ berieš takú istotu?“

M: „Z lomu. Inak by som sa z neho nevrátil.“

Neodpovedala, no to ticho prezradilo viac, ako by malo. „Spomínaš si aj na to, ako som hovorila, že často mením rozhodnutia?“

M: „Spomínam, ale to je pre ženu ako ty bežné.“

D: „Ako ja? Čo tým chceš povedať?“

M: „O chvíľu sa opýtam, akú kávu si dáš. Som zvedavý, koľkokrát zmeníš rozhodnutie a či si vôbec nejakú vyberieš.“ Výťah sa zastavil na štvrtom, vystúpili. Otvoril dvere bytu. „Nech sa páči, vítam ťa u seba. Daj mi chvíľku, vypnem vežu, aby sme sa počuli.“

D: „Ďakujem. Máš to tu útulné, no nevidím ten sľubovaný neporiadok.“

M: „Maskujem ho skvele, chceš povedať? Pod' do kuchyne. Čím ťa ponúknem?“

D: „Len kávu, akú máš, takú daj. Ja nie som náročná.“

M: „Dám si s tebou. Pijem Jacobsku, môže byť?“

D: „Jasné.“ Po chvíľke ticha: „Ako si sa dostal do centra? Koľko ti to trvalo?“

M: „Po vlastných a asi hodinu a štvrt.“

D: „Musel si byť nahnevaný, že som ťa tam nechala.“

M: „Možno trochu, no prechádzka ma upokojila.“

D: „Priznaj sa. Myslel si si, že neprežiješ.“

M: „Myslel som si, že si dáme kávu a nie že idem na spoveď.“ Kanvica sa vypla, Marek sa

otočil, aby vriacu vodu nalial do šálok. „S cukrom + mlieko?“ opýtal sa.

D: „Áno, no prosím si dve kocky cukru a menej mlieka.“

Ejha, vie povedať prosím, to sa len tak nevidí, pomyslel si Marek, pridal do kávy ingrediencie a položil ju na stôl. „Tu to máme, nech sa páči.“

D: „Vďaka,“ a dodala s úškrnom na perách: „Cítim sa ako v kaviarni Relaxin, proste all inclusive. Chodievaš do kaviarní, alebo si skôr klubový typ?“

M: „Áno, áno, poznám ju. Rád tam chodím, aj keď Giom mi občas príde, akoby bol na chalanov...“

„Čože?!“ skočila mu do reči so smiechom, pričom skoro vyplula kávu, ktorú mala v ústach.

M: „... síce viem, že pochádza z krajiny, kde je iná nátura, ľudia sú tam vládnejší, výrečnejší a neponáhľajú sa do práce tak ako my. Jednoducho si vedia život užiť, aj keď majú povinnosti.“

D: „Mne pripadá taký, že nechce žiadny stály vzťah. Proste záletnícky typ, rozumieš?“

M: „Trochu na to vyzerá, ale povedal by som, že si viac v ohrození, ak si muž. (Zaregistroval jej úsmev.) Myslíš friends with benefits? Osobne neuprednostňujem taký vzťah. Vlastne sám nechápem, ako môže niekto skákať zo vzťahu do vzťahu. Mne trvá celú večnosť, kým si na niekoho zvyknem. Keď už sme pri vzťahoch, máš niekoho?“

D: „Teraz nie. Teda... otec mi strašne hádže o hlavu chalana z jeho práce. Vraj je úžasný a zaistený a neviem čo, pomaly bude aj svätý. Už som mu povedala, nech si ho vezme on, ale keď si niečo zaumieni, nechce sa toho vzdať.“

M: „Chápem, mňa otec v detstve hrozne tlačil do hokeja. Pamätám sa, ako som musel zavčas ráno vstávať a cvičiť. A to už ani nehovorím o víkendových tréningoch. Tie boli pre mňa skôr smrť ako hocičo užitočné. Hovoril som mu, že ma to nebaví, no on ma aj tak nepočúval. Až raz protihráč vypálil na bránu a ako som sa otáčal od brankára, zasiahol ma puk do prilby. Presnejšie nad čelom, dva centi nižšie a už by som tu nebol. Pamätám sa, ako ma odhodilo a potom tma. Keď som sa prebral, rozhodca skonštatoval: Prežil to, bude v poriadku. Pomohli mi vstať a vtedy som zbadal prilbu, takú poškodenú, že sa už nedala nosiť. Až v ten deň si otec uvedomil, že ak by ma poslušol, nemuselo to zájsť tak ďaleko.“

D: „Pochopil že nemá zmysel tlačiť ťa do hokeja?“

M: „Po večernej hádke s mamou pochopil toho veľa, aj uloženie príboru v šuplíku. Hokej som už nikdy, našťastie pre mňa, nevidel.“

D: „Ani si nešportoval?“

M: „Šport mám rád, len hokej o čosi menej. Vieš, tvojmu otcovi zjavne chýba pochopenie, stačilo by sa s ním porozprávať.“

D: „Už som to skúšala, rozprávať sa s ním, objasniť mu to. No očividne by potreboval nejaký ten príklad. (Zazvonil jej mobil.) My o vlku a vlk tu. Otec mi volá... Áno?“ vstala a šla do obývačky. Cestou zazrela na bielizňovom koši jeho mobil, vzala ho druhou rukou a prezvonila si. Počas hovoru sa prechádzala a tak mobil nenápadne vrátila na pôvodné miesto. Rozhovor netrval dlho a keďže jej Marek doprial súkromie, ani nezbadal manipuláciu s jeho mobilom. Po rozhovore sa vrátila späť.

D: „Prepáč, otec chce, aby som šla domov. Bude čosi riešiť ohľadne firmy a potrebuje auto, už budem musieť ísť. No aj tak ďakujem za kávu, bola fajn.“

M: „V poriadku, rozumiem. Rado sa stalo.“ dodal presúvajúc sa do chodby, kde si obul

tenisky.

Vyšla na chodbu a privolala výťah. „Ešte máš toho upratovania veľa?“

M: „Teraz sú na rade skrine v obývačke. Pozriete sa, čo som nenosil zopár rokov a nosiť to častejšie. Pretože veci, ktoré som si kedysi kúpil, majú pre mňa väčšiu hodnotu ako tie, ktoré nájdem v obchode teraz. Majú toho dosť a nik to nekupuje, ktovie prečo? Ach, nie ...“

povedal pri pohľade z okna v chodbe, „...to je suseda zo šiesteho. O chvíľu vojde, isto ju stretne. Stále mi spomína jej vnučku, keď ma zbadá, núka mi ju. Že je to dobré dievča a hodíme sa k sebe, bla bla bla...“ dodal pri nastupovaní do výťahu.

D: „Tak ju prekvapíme.“ rozhodla sa s tajuplným pohľadom. Výťah zastal na prízemí, susedu bolo vidno cez malé okienko dverí. Chytila ho za ruku, otvorila dvere. „... a potom by sme mohli zbehnúť na zmrzlinu, čo povieš?“ ťahala ho za ruku von. „Dobrý deň prajem,“ povedala susede, ktorá pučila oči ako žaba na ceste po kontakte s autom.

„Dobrý deň.“ pozdravil sa aj Marek a rýchlo odpovedal: „A akú zmrzku si dáme?“

D: „Ja by som chcela cookies a stracciatellu.“ Otvorila vchodové dvere, ktorými sa dostali na parkovisko. Držala ho za ruku až k autu.

M: „Ďakujem za pomoc.“

D: „Maličkosť, snád' ti už dá pokoj.“

M: „Škoda len, že na zmrzku naozaj nejdeme. Teraz si mi spravila chuť.“

D: „Čo nie je, môže byť.“ Odomkla auto a oprela sa oň chrptom. Chcela mu ruku pustiť, no cítila jeho zovretie. Bol pri nej blízko, pozrela sa mu do očí a začala ho bozkávať. Zo začiatku to boli iba pery, potom aj jazyky. Druhou rukou ho chytila za zátylok a pritiahla bližšie k sebe, naklonila hlavu doprava a pokračovala. Marek neprotestoval, druhou rukou ju objal okolo pásu, no nižšie už nešiel, pamätal sa, ako dopadol naposledy. Boli by pokračovali, ale vyrušil ich sused otázkou, či budú odchádzať, chcel zaparkovať. Marek len ukázal prstom, nech počká a pomaly sa odliepal od jej pier. „Volám sa Viktória, ak by sa suseda pýtala.“ dodala s úsmevom a pomaly otvorila dvere.

M: „Naozaj pekné meno. Som si istý, že bude zvedavá.“

V: „Ďakujem, aspoň jej máš čo povedať.“ nastúpila do auta. Ako sa usádzala, Marek jej otvoril okno a jemne zabuchol dvere.

M: „Vieš, tá zmrzlina ...“ zohol sa k oknu.

V: „Áno?“ zapínala si pás.

M: „Vravela si o dvoch kopčekoch a ja mám na ňu stále chuť, takže...“ nahol sa cez okno a začali sa znova bozkávať. Začínalo to rovnako, perami. Znova ho chytila za zátylok a prišlo na jazyky, no sused začal od netrpezlivosti trúbiť. „Budeš musieť ísť,“ snažil sa povedať medzi bozkami. „Je to cvok a navyše domovník, ten nám pokoj nedá.“ zakončil krátkym bozkom a vycúval z auta.

V: „Aj tak už musím, otec sa bude hnevať, ak prídem neskoro.“ dodala, pričom si prechádzala dolnou perou hornú.

M: „Kedy sa uvidíme?“

V: „Nechaj sa prekvapit'. Snád' máš rád prekvapenia?“

M: „Samozrejme. No na zmrzlinu už ísť nemusím.“ Videl rovnaký úškrn ako vo výťahu.

V: „Maj sa a ešte raz vďaka za kávu.“ Naštartovala.

M: „Za málo, šoféruj opatrne.“ a znova videl, ako sa béémvéčko vzd'ahuje.

Z parkoviska išiel Marek domov, zvedavú susedu nestretol. Vošiel do bytu, vyzul sa, keď mu zrazu cinkol telefón. *Esemeska od čísla, ktoré nepoznám, zaujímavé*, odblokoval fón a čítal: Večer u Gioma?:) Mňa chuť na zmrzku neprešla.

„Ako to urobila?“ spýtal sa nahlas a začal odpisovať: Za volantom by si nemala používať mobil! *večer o 20tej, budem čakať na terase:) Správa odoslaná. „A teraz hurá do upratovania.“ dodal ironicky.

Upratovanie síce prebiehalo podľa plánu, ale Marek bol mysl'ou inde. Predstavoval si, ako ju na terase uvíta. Vedel, že lakovky, rifle a košeľa so sakom nič nepokazia. Myslel na jej úsmev, na jej neobvyklé oči a moment tesne predtým, ako sa im stretli pery.

Keď Viktória prišla domov, čakal ju otec s otázkou: „Prečo meškáš?“

V: „Boli upchaté cesty.“

Otec: „Večer nebudem doma, no na mojom pracovnom stole nájdeš obálku s tvojím menom. Čo som ešte... Samozrejme, nech je to potichu a bez svedkov. To je všetko, podrobnosti máš v obálke.“

V: „Chcela som ísť večer von, už mám svoj program.“

Otec: „Toto ale nepočká. Nakoniec, čím skôr to vybavíš, tým viac času máš.“

V: „Dobre, choď už, prosím ťa, lebo budeš znova meškať!“ dala mu pusu na líce.

Otec: „No a? Ty meškáš stále, máme to v rodine. Koniec-koncov, je to len golf. Dobre vieš, že keď meškám, tak potom skórujem.“ Nasadol do audiny a spolu s dvoma bodygardmi ich vodič odviezol na golf.

Viktória sa šla pozrieť, aký odkaz skrýva obálka s jej menom. Nebola zalepená, chytila ju a vysypala obsah na stôl. Boli v nej fotky a ona veľmi dobre vedela, čo to znamená, no nečakala, že ju otec zamestná tak skoro. Pritom však neprestala myslieť na večerné stretnutie. Spomínala na Mareka, na jeho vôňu po holení a ako ľahko sa jej prsty vnárali do jeho vlasov. Po sprche si obliekla tmavočervené priliehavé šaty, ktoré sa navliekali od hlavy a postupne zahaľovali jej pevné a plné prsia, vyformované a tehličkami ozdobené bruško skrážlené pri pupku znamienkom v tvare delfína. Šaty sa končili tesne nad kolenami, no kvôli večernému chladu si do kabelky pribalila aj rukáv, aby jej nebola zima. Večer bol čoraz bližšie a tak, aby nemeškala, vybrala sa do mesta pešo v balerínkach.

Marek čakal na terase a sem-tam vykukol spoza muškátových kvetináčov. Tie nepríjemne smrdeli a dotvárali dojem, vďaka ktorému sa chcel radšej presunúť dovnútra a cítiť vôňu cigariet. Netrvalo dlho a urobil to. Spoza skleneného výkladu mal ešte lepší výhľad na celé námestie. Len čo si sadol, prišla k nemu mladá čašníčka a opýtala sa, čo si dá. „Hawaii pizzu a dvakrát kolu, prosím.“ O pár minút prišla kola a čašníčka sa dobiedzavo opýtala: „Tie muškáty nevytvárajú moc peknú idylku večera, však?“

M: „Nie, preto som zmenil miesto. Tu to smrdí oveľa krajšie.“

Č: „Viem, no odkedy šéfko odišiel na dovolenku, pokazila sa nám klíma s odvetrávaním a celé to tu vrie. Aby toho nebolo málo, zápach z cigariet sa ťahá aj do miestnosti pre nefajčiarov. Preto to tu tak smrdí.“

M: „Čosi prežijem, nie som predsa z cukru.“

Č: „Ak môžem ešte niečo doniesť, stačí len kývnuť rukou.“

M: „Vďaka, si milá.“

Po polovici koly prišla na stôl pizza. Pozrel sa na hodinky. *Hmm, pol deviatej. Už len zistiť, či ma skúša alebo niekde trčí v zápche.* Zavolať by, no nechcel jej dávať najavo, že mešká. Vzápätí mu prebehlo hlavou, čo ak ho čaká pred domom, aby sa uistila, že nikomu nič nepovie? No túto myšlienku potlačil glgom koly a trojuholníkom pizze.

Po polke pizze a dvoch kolách ju pri obhliadke námestia uvidel. Vietor jej vial vo vlasoch a vd'aka balerínam ju nebolo počuť. Keďže už bol večer, plecica jej zakrývala čierna kožená bunda, rukáv by nedodal šatám správny efekt. Už z polovice námestia sa pozerala, či ho na terase uvidí, no nik tam nesedel. *Kto by tam aj sedel, keď tam smrdia muškáty?* pomyslela si, no aj tak ju znepokojilo, že ho nevidí. Naozaj by odišiel a nedal vedieť? Dala tomu šancu a kráčala bližšie ku kaviarni. Pri prechádzaní terasou nikoho nezazrela. Bzm bzzzzm! zavibroval mobil v kabelke. Vytiahla ho a čítala: Teplejšie, horúco, musíš ísť dnu :) V duchu sa zaradovala a schovala mobil. Otvorila dvere, vošla a pri zatváraní si prečesala vlasy, pričom pohľadom čekla pravú stranu kaviarne, no nezbadala ho. Vydala sa ladným krokom na'avo, snažila sa pôsobiť dojmom, akoby nikoho nehľadala. Zbadala ho až úplne vzadu pri stene, vykukovala mu ofína. Pri sadaní sa naklonila nad stôl a zašepkala: „Našla som ťa, ďalšie kolo hľadáš ty.“ On len odvetil: „Veľmi rád, no šaty by ťa prezradili samy. Takže nemáš bohvieakú šancu na výhru.“

V: „Vidím, že si bol pekne hladný. Nevedela som, že tu robia aj pizzu.“

M: „Samozrejme, bola na konci lístka. Ale poviem ti, čakal som, že bude horšia.“

V: „Skôr som čakala, že ma ponúkneš.“

M: „Čo si, to je samozrejmosť. Aj keď som už zjedol dva kúsky z tvojej polovice.“

V: „Ty hladoš!“

M: „Ale koly som sa ti ani nedotkol.“

V: „Klasika. Ako si vedel, že tento mix je môj obľúbený?“

M: „Máš to predsa v statuse na Facebooku.“ Viktória sa naňho nechápavo pozrela. „Žartujem. Riadil som sa pravidlom Čo mne, to aj tebe a ako vidím, malo úspech.“ Ako tak na ňu hľadel a premeriaval si ju, všimol si, že niečo skrýva. Akoby nebola sama sebou, necítila sa dobre alebo mala svoje dni. No nechcel pôsobiť ako znalec ženskej duše.

V: „Hawaii si trafil, i keď ananás nie je ani v ovocnom šaláte.“ zasmiala sa.

M: „To je naozaj skvelé, človek ti objedná, aby si nebola o hlade a ty takto.“ usmial sa.

V: „Vieš, musíš vedieť, ako do človeka rýpať.“ zobrala si z pizze.

M: „Super, poďme rýpať. Kto zarýpe najlepšie, vyberie druhému zmrzlinový pohár s príchuťou, ktorú najviac nenávidí.“

V: „Súhlasím. Takže začínam?“

M: „Dámy majú prednosť.“

V: „To sako si mal ešte na stužkovej? Vyzerá, že ti je malé.“

M: „Samozrejme, neverila by si, koľko fľašiek som v ňom schoval. No pri pohľade na tvoju koženú bundu sa len pýtam, si tu na motorke?“

V: „Jasně, že som, ale civilistov s lakovkami na ňu neberiem. Teplo z výfuku by ti ich roztopilo a podľa pachu nôh by ťa našlo aj stádo bezdomovcov.“

M: *Ako vie, že mám lakovky? Ved' je tu prítomie ako v cirkuse!* „A slovo prilba ti nič nehovorí? Aha, vlastne načo? Cestou sem popapáš všetok hmyz a potom zješ iba jeden kúsok pizze.“

V: „No dovoľ, komáre sú náhodou pochúťka. Navyše sú plné krvi a tú mám rada.“

M: „To aby som zavolať Drakulu, ten si s tebou poradí skôr ako ja.“

V: „Ale no tak, znamená to, že ustupuješ? Vyhrala som?“

M: „Ani zďaleka, no nejde mi do hlavy, z akej látky sú tvoje šaty.“ Natiahol ruku zároveň s tým, ako sa ona natiahla za pohárom koly. Kožená bunda vytvorila priestor pri šatách a ona sa dotkol jej ľavého boku. Zacítil vlhkosť. Prešiel si palcom po prstoch a rozotrel to. „Nevedel som, že ta látka je... Krv?“ dodal.

V: „Ako prosím?“

Natočil ruku k nej, videl, ako zmeravela a zbledla. „Ty krvácaš, vedela si o tom?“

Chytila sa za bok. „Kurník, slabo som to pritiahla.“ zamrmlala popod nos a utrela si ruku do servítky. Marekovi nedalo a znova sa jej dotkol. „Máš pod šatami obväz?“

V: „Nie, to je rukáv, ktorý som si pôvodne vzala do tašky, ale nakoniec som skončila v motorkárskej bunde. Nadnes to ukončíme, už budem musieť ísť.“ Postavila sa, ale malátnosť ju posadila späť na pohovku.

Marek nakukol pod stôl a videl, ako zo šiat kvapká krv na dlážku, bola tam menšia kaluž. „Odveziem ťa do nemocnice.“

V: „Nie, to ti nedovôľm. Ako prvé by sa opýtali, kde som poistená a druhé, ako sa mi to stalo.“

M: „Ja neviem, tak domov? Vieš vôbec, ako sa ti to stalo? Snáď sa u teba neprejavujú takto tvoje dni!“ Pozrela sa na neho ironickým pohľadom.

V: „Samozrejme, obvykle ľudom pijem krv a počas mojich dní im ju vo veľkom vraciam. Keby som mohla, tak ťa udiem, ale uznávam, ten sa ti podaril. Krot' sa, bolí to, keď sa smejem.“

M: „Čo mám s tebou robiť? Kam ťa zaviezť? Vieš vôbec, či je to rezná rana alebo...“ Skočila mu do reči.

V: „Je to strelná rana.“

M: „To ste akože s kamarátmi strieľali po sebe svetlicami alebo...“

V: „Strelná rana od zbrane, pochopil?“

Do toho prišla čašníčka. „Donesiem ešte niečo?“

M: „Účet, vďaka.“

Č: „Myslela som jedlo alebo pitie. Nevedela som, že kvôli smradu už odchádzate.“

M: „Nie je to kvôli smradu. Priateľka mi práve povedala, že je sama doma. Takže som postúpil na ďalšiu métu.“

Č: „Jasné, ale budeš na nej, len dokým sa nevrátia jej rodičia.“

M: „Nooo, skôr si myslím, že ona bude na mne. Zjedla totiž viac pizze ako ja, nabrala silu. A teraz ťa prosím, účet, aby sme vôbec niečo stihli, kým sa vrátia. Vďaka.“

Č: „Dobre, o chvíľu som tu.“ pozbierala zo stola a odišla.

V: „Naozaj si myslíš, že by si postúpil tak rýchlo?“

M: „Prečo nie? Sako zo stužkovej robí divy. V prvom rade sa snažím rýchlo vymyslieť, kam ťa vziať, zaistiť ti to. Pri méte mi to došlo, len sa mi tu nezosyp. Zahráme, že si to prehnala s kolou, dobre?“

V: „Len sa pohni s tým platením, dlho to nevydržím...“

Č: „Nech sa páči, bude to 13,55.“

Marek položil na stôl dvacku a povedal: „To je dobré. Ťa poprosím, utri pod stolom. Nielen že to tu smrdí, ale aby ste nemali aj krvavé stopy kade-tade.“

Č: „Tak toto tu absolútne nebolo, než ste prišli.“

M: „Počuj, ja z toho nevyvodzujem žiadne následky, ani nekalé recenzie. Len to z toho tringeltu utri a hotovo. Inak, priateľke nerobí dobre cukor, no trochu sa pozabudla a prehnala to s kolou. Prosím, ignoruj jej stav, vďaka.“

Č: „Chod'te už. Ste vy ale za prípad, asi ste sa dlho hľadali.“

M: „Dovidenia.“

Keď čašníčka odišla po mop, Marek sa opatrne zohol k Viktórii, aby jej pomohol vstať. Chytil ju za ruku a privinul sa k nej, aby nebolo vidno jej zranenie a tiež stratu rovnováhy. Opatrne s ňou kráčal cez kaviareň, kým sa nedostali k dverám, ktorými spoločne prešli. Na terase začul, ako Viktória niečo hovorí. „Ako, prosím?“ opýtal sa, nerozumel jej. „Tie kvety hrozne smrdia.“ šepľala o čosi hlasnejšie. „Aspoň že ti nenapadlo prísť s týmito kvetmi, s muškátmi. Inak by som ti z nich spravila šalát a dívala sa, ako ho ješ.“ Ďalej kráčali námesťm.

M: „Chúďa, je to s tebou naozaj zlé, keď blúzniš počas chôdze. Vydrž, čoskoro tam budeme.“

V: „To bolo prvé a posledné varovanie.“ prestala kráčať a padla na neho celou svojou váhou, stratila vedomie. Okoloidúci mladý párik sa zastavil, pozerali sa, čo sa deje.

M: „To nič, stále smúti. Nedávno jej zomrel psík a ťažko to znáša. Trochu si poplače a bude lepšie. Všetka, láska?“ opýtal sa hlasnejšie, hoci vedel, že nič nepočuje. „Pokojne pokračujte v prechádzke, nevšímajte si nás.“ Dievča potiahlo priateľa za ruku a čoskoro sa párik stratil za rohom.

„Hoplá.“ zvolal Marek, keď ju vzal do náručia. Jej ruku si prehodil okolo krku, pravačkou jej podoprel hlavu a ľavou rukou kolená. „Čo s tebou, dievča, čo s tebou? Snáď nezažijem normálne rande, pri ktorom nám nepôjde o život?“ Blížil sa k svojmu autu. Odomkol a opatrne ju položil na zadné sedadlo, poležiačky, aby mala pohodlie. Vtom precitla, otvorila oči, ukázala na kabelku a tichým hlasom povedala: „Je v nej...“

M: „Áno, tu máš kabelku. Nič som ti z nej nevzal, neboj sa.“

V: „... je v nej Glock 17 s tlmičom, len ho niekde pohľadaj a nasad' ho.“

M: „To mám ísť niekoho zastrelit' alebo čo?“ opýtal sa dôvtipne

V: „Presne tak. Billa na námestí už zavrela, tak je po deviatej. Vtedy sa má stretnúť boss so svojimi priateľmi v reštaurácii Lost Hope, no najprv sa budú čakať v Parking House neďaleko odtiaľ. Vždy parkujú vedľa seba pri stĺpe s označením 310. Isto tam už na nich čaká, no nevie, že oni neprídu.“

Marek celú tú dobu nepovedal ani slovo. Stále si neuvedomil, že sa nachádza v realite. Myslel si, že rozpráva bludy kvôli poraneniu.

V: „Máš ešte nejaké otázky? Ak nie, poponáhľaj sa, inak im začne volať. Keďže mu nezdvihnú, pochopí, že niečo nesedí.“

M: „To nie je žart?“

V: „Nepýtaj sa tak blbo, vieš, že by som sa usmiala, keby som žartovala.“

M: „Meno bossa?“

V: „Poznám len prezývku – Varhol.“

M: „Ako ten umelec? Mám ísť zabiť umelca?“

V: „Nie! Varhol s obyčajným vé, nepíše sa s dvojitým. Je to prezývka. Och, môj Budha, keby som nedopadla takto, vybavila by som si to sama!“

M: „Ved' práve, vidím, ako si dopadla ty. Ak to mám ísť vybaviť, zjavne sa už nevrátim.“ Počas rozhovoru našiel v kabelke aj tlmič. Zbraň nabil, vytiahol dopoly plný zásobník, opäť ho zasunul a dodal: „Nemal by veľmi kopať, no s tým tlmičom to bude vyzeráť, akoby som behal s polmetrovým konárom.“

V: „Ty sa vyznáš v zbraniach?“

M: „Nie, čítal som príručku o záhradkárčení.“ Vystúpil, zabuchol dvere a zbraň si schoval za opaskom na chrbte. „Skvelé, naozaj skvelé. Či to vôbec stíham?“ pozrel sa na hodinky. 21.08. „To by tam mohol ešte posedieť.“ Rozbehol sa k Parking Housu vzdialenému pol kilometra. Pri behu rozmýšľal, prečo to vlastne robí, kvôli komu? Či by nebolo lepšie, keby zdrhol a ju nechal v aute vykrvárať. Cítil sa ako poslíček s pizzou na jednodkolke, stále s ním život mával. *Zjavne to urobím, ako vo filmoch, dve do srdca a jednu do hlavy, pomyslel si. Kokos, takí bossovia majú isto sedmičkové BMW, celé v koži. Škoda tej kože, bude úplne od krvi a jeho mozgu.*

Dobehol do Parking Housu. 310, to je tretie poschodie a 10 bude posledná pasáž, takmer pri stene. Musím ísť odzadu, aby ma nevidel. Vyšliapal na tretie poschodie, potichu otvoril dvere a pri zatváraní sa do nich zaprel, aby hlasno nebuchli. Pomedzi stĺpy videl zaparkované čierne auto. Super, ešte tu ostal... len to nie je BMW, ale... pozrel sa lepšie. Renault?! Tak toto nie je možné, aby boss chodil na stretnutia v starom zaprdenom 25-ročnom renaulte! Potom si všimol, že v aute naozaj sedí chlapík v smokingu a fajčí. Jednoznačne, to bude on. Vytiahol glock a potichu naň nasadil tlmič. Hmm, naozaj polmetrový konár. Prezeral si zbraň, bola čierna, so striebornou hlavňou a odistená. Napriek všetkému si stále nebol istý, či je to naozaj boss, chcel sa mu prihovoriť a dostať z neho jeho meno. Priblížil sa k autu, pričom sa kryl za stĺpmi, až bol pri kufri. Pištoľ schoval znova za opasok, vytiahol telefón a otvoril v ňom notes. Podišiel k oknu, zaklopal naň a pozrel sa na bossa. *Dofrasa, odkiaľ ťa ja poznám,* pomyslel si. Boss stiahol okno. „O čo ti ide?“

M: „Prepáčte, pane, pracujem tu ako poslíček a šéf ma pred odchodom poslal za vami, aby som sa opýtal, či mienite ostať parkovať cez noc, alebo si vozidlo pred polnocou vyzdvihnete.“

Boss: „A čo je tvojho šéfa do toho?“

Marek nevydržal a skríkol naňho. „Počuj, melónová hlava, meškám na rande. Dal som si záležať na oblečení, tak to vyklop, nech tomu starému dedovi napíšem esemesku a padám!“

Boss: „Pianko, rozumiem. Chceš si dnes večer pichnúť, tak si agresívny.“

M: „Aspoň že si pochopil.“

Boss: „Majú prísť kamaráti, čakám na nich a potom pôjdeme do reštiky. Stačí?“

M: „Áno, už len značku auta a meno. Vidím, že máš Renault Safrane. A meno?“

Boss: „Píš si. Igor alebo Iggy, je to na tebe...“ Marekovi v tom momente došlo, odkiaľ ho pozná a priezvisko povedali spolu: „Wargolka.“ Chvíľu na seba hľadeli a Marek sa opýtal: „Prezývaný Varhol?“

I: „Chlapče, kto naozaj si? Pozor, čo odpovieš, aby ťa to nestálo život!“

M: „Mňa to nebude stáť absolútne nič. Prišiel som ťa varovať, že ti hrozí nebezpečenstvo a mal by si ísť radšej so mnou.“

I: „Na tvoje rande? A čo by som tam robil? Priznaj sa, chceš ísť do trojky a sám nestačíš.“

M: „Nie, ty tupelo blbé, tvoji kamaráti už neprídu a teba čoskoro príde niekto zabiť. Ak chceš žiť, tak by si mal...“ Cez čelné sklo preletela guľka, ale minula cieľ, ktorým mal byť boss. Marek v rýchlosti otvoril dvere a vytiahol bossa za golier von. Bežal s ním za stĺp, odkiaľ chcel opäťovať paľbu. Zároveň počul, ako okolo svištia guľky a zvuk rozbitých skiel na aute dotváral atmosféru ako z akčného filmu.

I: „Ty si môj anjel strážny? Lebo platení bodygardi sú podľa mňa len zbytočne vyhodené peniaze!“

M: „Nie, som len poslíček s notesom.“ pričom vytiahol tzv. konár a začal strieľať na protiahlú stenu. Vedel totiž, kde sa strelec nachádza. „Keď napočítam do päť, pobežíš k tým východovým dverám. Spustím kryciu paľbu, nemá ťa ako trafiť. Rozumel si?“

I: „A ktoré dvere sú východné? Ja ani neviem, ktoré sú na západe.“

M: „Východové, nie východné, si vážne taký nedopínavý alebo áno? Nemám plný zásobník, takže čoskoro budem na suchu. Makaj! Počítam. 1, 4 a 5!“ Spustil paľbu k stene a pozoroval, ako sa bossovi darí v behu, pričom sa aj on pobral k dverám. Keď boli obaja za dverami a Marek už nemal náboje, odmontoval tlmič a zbraň si schoval.

I: „Vďaka, som tvojím dlžníkom. Čo by som pre teba mohol spraviť?“

M: „Viac ako si myslíš. V prvom rade dúfam, že si zvládol úspešne ukončiť kurz na pomocnú sestru, o ktorom si mi toľko hovoril.“

Iggy vypúľil oči a nevrlo sa opýtal: „Kto, do pipiny, naozaj si?“

M: „Spolužiak z výšky. Ak sa dostaneme k autu a uhádneš, ktorý, dám ti viac odpovedí.“ Pustil sa dolu schodmi. Vedel, že ho bude nasledovať. Na prízemí sa zastavil. „Okná sú tu vstavané, takže by na nás nemal nik strieľať.“

I: „Ok, ale ideš prvý.“

M: „Náboje z tej zbrane prejdú 10-centimetrovou stenou, kto ide prvý, je úplne irelevantné.“ Vyšli z Parking Housu a Iggy sa začal postupne vypytovať. „Takže Roman asi nebudeš, alebo žeby predsa?“

M: „Nie, žiaľ, nepracoval som nikdy pre NASA. Skús ďalej.“

I: „Žeby si bol úspešný čakaťel na zmenu pohlavia?“

M: „Presne tak, trafil si! No veľmi mi chýbajú prsia. Keď sa cítim osamelo, nemám sa s čím hrať.“

I: „Takže si sa volala Inga?“ (Inga bola spolužiačka zo školy, mala nielen proporcie, ale aj chovanie bližšie skôr k chlupskej ako k ženskej zostave. Dokonca sa ani ako dievča neobliekala. Keď ju telocvikár zapísal na ragby, začala si pochvalovať, že je to výborný krúžok na voľnočasové aktivity. Ba čo viac, počas zápasu mlátila svojich protihráčov päšťou. Vraj na odreagovanie.)

M: „Nie, ja som bol a dokonca som sa narodil ako chlapec.“

I: „Tak už to prezrad', vieš, že ja som tipovanie nikdy nemal rád. Namiesto kúpy Lota som si peniaze odložil na cirkus a koníky.“ Ukázal na čierne Porsche Cayman a opýtal sa: „To je tvoje?“

M: „Vyzerám, že kradnem alebo mám politickú stranu? Nie, farbu má síce rovnakú, ale má o jeden pár dverí viac.“ pričom kráčal ďalej k trojkovému BMW.

I: „Takže ten Nemec?“ opýtal sa otrávene.

M: „Brrrr. Nezabúdajme, kto čakal pred chvíľou na parkovisku v Renaulte, dobre?“ Nasadli do auta.

I: „Priznaj sa, však s ním po večeroch balíš baby a driftuješ na parkovisku pred nákupnými centrami.“

M: „Čo si o mne myslíš, že som ako malý usmrkaný tínedžer, ktorý si pýta peniaze od mamy? No s tým parkoviskom si uhádol.“ dodal s úsmevom. Naštartoval a pohli sa.

I: „A keď už sme pritom, máš nejaké dievča?“

M: „Jasné, je tu so mnou. Vždy ju nosím pri srdci.“

I: „Ja som nemyslel tvoju mamu, che, chéé!“

M: „Ani som o nej nehovoril, však sa pozri dozadu.“ Iggy spozornel a otočil sa.

I: „Wau, je pekná. Kde si ju našiel? Nepôsobí bohvieako živo. Čo si ty, Jack Rozparovač? Isto si jej dal niečo do drinku. Vieš, že je to trestné?“

M: „Drž už tú hubu! Je ranená a jediný dôvod, prečo ešte žiješ, aj keď ťa chcem už pár minút sám zabiť, je ten, že si si niečo z kurzu na záchranú sestru zapamätal a pomôžeš jej prežiť.“

I: „Dobre, dobre, pokoj. Ja si ťa len doberám, okej? Aj keď nič by si jej do drinku dávať nemusel. Na takéto fára sa baby balia...“ Dostal päťou do sánky, aby zmĺkol. Naozaj to zabralo, v aute ostalo ticho. Nie však nadhlo.

I: „Viem, že tým riskujem ďalšiu ranu. Ale stále si mi nepovedal, kto vlastne si.“

M: „Ak ti to pomôže a budeš už držať zobák, volám sa Marek.“ Nestalo sa tak, začal kecať ešte viac.

I: „Marek. Ten Marek, ktorý hodil po profesorky ekonomiky kvetináč? Ved' tým si sa najviac preslávil. Ešte tam boli vraj graffiti na škole a v jej okolí, ako mi Roman spomínal.“

M: „Kdeže, Roman by to nikdy neprezradil. Stále si ten istý kecoš, vôbec si sa nezmenil. Sám si nás pristihol koncom druháku, ako dokončujeme jedno dielo a keď si začal hulákať, že zavoláš fizlov, hodil som ti sprej rovno do hlavy. Viem, že som veľa riskoval, keď som poň šiel, no aj tak neviem, ako si prišiel na to, že som to bol ja. Mal som predsa rukavice a neoprénovú masku.“

I: „Nijako, sám si sa mi teraz priznal. Bola to len domnienka, no ako sa ukázalo, pravdivá. Po tej rane ma bolela hlava dva týždne. Takže začiatok prázdnin som strávil s Paralenom.“

M: „Prosím ťa, ty si aj tak veľa priateľov nemal. Aspoň ten Paralen to s tebou vydržal.“

Zastavili priamo pred Iggyho domom.

I: „Pamätáš sa, kde bývam, to je milé. Vďaka za záchranu aj odvoz, no a s dievčaťom ti prajem veľa šťastia. Aj keď, mohla by ti dať hodnotenie, aký si v noci bol, ale moc si z toho pamätať nebude, však? Che, chéé.“ dodal pri vystupovaní z auta.

M: „Ty idiot! Práve ju ideš ošetriť, čo si zabudol, prečo stále žiješ?“ vystúpil aj on a presunul sa k zadným dverám.

I: „Nie, nie, do domu nie. Ved' tam mám mamu, čo jej mám ako povedať?“

M: „Prosím ťa, prestaň klamať. Tvoja matka ti nechala tento dom a sama sa presťahovala, aby mala od teba pokoj.“ Zobral Viky do náručia a nohou zavrel dvere.

I: „No len sa zas tak neponáhľaj.“ vytiahol zo saka malý sáčok. Obsah si vysypal medzi palec a ukazovák, potom bolo počuť iba hlboký nádych nosom.

M: „To si si nemohol fúknuť vo vnútri?“

I: „Vieš, mám nový koberec a ak by som to rozsypal, nechcelo by sa mi to triediť medzi vlasmi a srstou psa.“

M: „Ty máš psa?“ kráčali bližšie k domu.

I: „Mám, no už sa týždeň neukázal.“

M: „Čudoval by som sa, keby sa vrátil.“ zamrmlal si Marek popod nos.

I: „Počkaj, počkaj... ja, ja ti odomknem... mám kľúčik, kľúčik... vidíš? Che, chéé.“ začal sa u neho prejavovať účinok drogy. Zakoktával sa, bol hyperaktívny a skackal.

M: „Len aby si trafil kľúčom do dierky.“

I: „Neboj sa.“ Zvuk ťukania však neveštil nič dobré. „Á, čo som vravel?! Sme tu!“ Otvoril dvere, kľúče hodil do misky a zvolal: „Cítiš to? Vôňa domova.“

M: „Fuj, koľko dní si už nevyhadzoval smeti?“

I: „Je to týždeň.“ Marek zažal svetlo a zbadal, že vrece so smetami bolo hneď pri dverách. „Asi som ho zabudol zobrať so sebou, vieš tento... tento... aaach, tento týždeň som tu prvýkrát. Obvykle spávam v hoteloch.“ Roztiahol ruky a začal sa točiť ako kolotoč.

M: „A kde tu máš spálňu?“

I: „Po schodoch, do ľ... ľ... doľava.“ Prestal sa točiť, pozrel sa na neho a spadol na zem. Vyplo ho do bezvedomia.

M: „Konečne ticho.“ Marek prešiel chodbou až ku schodom, cestou si dával pozor, aby nebuchol Viky o stenu. Po schodoch vľavo otvoril dvere, zbadal posteľ, na ktorú ju opatrne položil. Vyzul jej baleríny, prečesal vlasy nabok a šepotom povedal: „Viem, že ty za to stojíš, tak to, prosím, nevzdávaj a preži!“ Sako zavesil na stoličku a rozbehol sa nadol prebrať doktora.

M: „Tak pod', ty chodiaci cirkus!“ Sako mu hodil na skriňu a presunuli sa do kúpeľne, kde ho usadil do vane. Zobral hadicu, namixoval vlažnú a prúd vody mu namieril priamo do tváre, až bol postupne celý mokrý. „Preber sa!“ uštedril mu facku z jednej a potom aj z druhej strany. Zastavil vodu, odbehol do kuchyne spraviť kávu s trojnásobnou dávkou. Po uvarení ju nechal chvíľu vychladnúť, dal do termosky a vrátil sa do kúpeľne. „Toto je liečik, synáčik.“ zapchal mu nos a kávu z termosky nalial priamo do úst. Iggy sa začal triasť, no čoskoro bola termoska prázdna. Znova zobral hadicu a oblieval ho, sem-tam padla facka. Nakoniec odišiel hľadať v skriniach suché veci, aby sa Iggy mal do čoho prezliecť. Po návrate ich položil na práčku v kúpeľni, nahol sa k Iggymu, ktorý ho s prižmúrenými očami pozoroval a povedal mu: „Máš presne dve minúty, po nich sem prídem a ak nebudeš prezlečený, prestrelím ti hlavu.“ Potom šiel do kuchyne.

Iggy sa ťarbavo vytrepal z vane. Vyzliekol si mokrú košeľu a hodil ju späť, rovnako aj nohavice. Utrel sa osuškou a obliekol si tepláky a biele tričko s nápisom Dinosaur Rex. Prišiel do kuchyne a unaveným hlasom sa opýtal: „Kde je pacientka?“

M: „Leží na áre, prvé poschodie. Je v bezvedomí.“

I: „Ideš so mnou, budeš mi pomáhať.“

Keby som vedel, že ho to znormálni, fackal by som ho častejšie, pomyslel si Marek.

I: „Pozriem sa na zranenie, ak budem niečo potrebovať, napíšem ti zoznam a skočíš to kúpiť. Hypertesco má otvorené do polnoci.“ povedal, keď kráčali hore schodmi.

M: „Samozrejme.“ Otvoril dvere.

I: „Má pekné šaty, no budeš ju musieť vyzliecť a obliecť jej niečo, čoho nebude až taká škoda. Pri šití by mohla mať niečo pohodlnejšie, zároveň aby som sa ľahko dostal k miestu zranenia.“

M: „Ako povieš.“ Pretočil ju na bok a začal jej rozopínať šaty na chrbte.

I: „Idem rýchlo pohľadať staršie veci. Zatiaľ ju vyslobod' z tých šiat, dobre?“

M: „Dobre.“ Začal Viky prevliekať ramienko šiat cez jednu a o chvíľku aj druhú ruku. Šaty z nej sťahoval nadol a ako bral zakrvavený rukáv, ktorý mal zakrývať ranu, všimol si znamienko delfínika pri pupku. Keď z nej šaty stiahol, zabehol s nimi do kúpeľne. Iggyho veci hodil na dlážku a šaty spolu s rukávom dal do studenej vody vo vani. Zobral zopár uterákov, vedro, do ktorého napustil vlažnú vodu a vydal sa hore schodmi. Keď videl, ako tam bezvládne leží iba v spodnom prádle, s ranou na boku, zamrzelo ho to. Uterák namočil do vlažnej vody a začal ju umývať od krvi. Ostatné uteráky dal pod ňu, aby sa opätovne nezašpinila od matraca, ktorý už bol krvou nasiaknutý. „Kde je toľko s tými vecami, snád' ho zase nevyplo.“ zašomral, no pre istotu zvolal: „Iggy?“

Vo dverách sa ozvalo: „Áno, tu som. Nesiem zopár vecí, čo som našiel.“ Položil ich na stoličku, na ktorej mal Marek zavesené sako. „Keď ju prezlečieš, opäť ma zavolaj.“

M: „Čo sa hanbíš?“

I: „Nie, no nechcem nevrlo očumovať.“ otočil sa a šiel do vedľajšej izby.

Marek zobral prvé, čo mal poruke, bolo to vyťahané tričko s potlačou a modrá mikina XL. *Tú mikinu ešte nie.* Našiel sivé tepláky, opatrne jej ich navliekol, no nevytiahol až k pupku, rana bola totiž zarovno ním. Nechal ich nižšie pod ranou, potom rozložil tričko, prevliekol jej ho cez hlavu a jemne ním previedol aj ruky. Opäť jej prečesal vlasy. Vtom sa Iggy od dverí opýtal: „Veľmi ti na nej záleží, však?“

M: „Ani si nevieš predstaviť ako.“

I: „Fajn, ukáž.“ pozrel sa na ranu. „Trocha ju nadvihni.“ Marek tak urobil, aby si ranu mohli pozrieť celú. „Našťastie je to priestrel, guľka vyšla von. Nevieš, kedy sa jej to stalo?“

M: „Tak to naozaj netuším, možno pred dvoma hodinami.“

I: „Dobre, v tom prípade je z najhoršieho vonku. Treba jej dať niečo na dezinfekciu a ranu zašit' čím skôr. Stratila už veľa krvi.“

M: „Ako pomôžem? Donesiem ti lekárničku z auta, vydrž.“ Marek sa rozbehol k autu, z kufru zobral lekárničku a bežal znova naspäť. „Pozri, mám veľa obväzov. Toto bude proti infekcii, už len ihla a niť chýbajú.“

I: „Skvelý postreh. To niečo proti infekcii musíš dať do injekcie a zabehnúť po ihlu na šitie rán a niť. Ihla je zakrivená a niť by mala byť zelenej farby, nájdeš to v Tesco lekárni.“

M: „Dobre, ostaň pri nej a tlač jej uterákom na ranu, hneď sa vrátim“

I: „Hej, choď už konečne.“

Marek sa opäť rozbehol k autu, cestou dolu si do jedného zo starších tričiek utrel zakrvavené ruky a odhodil ho. Nasadol do auta, naštartoval a dupol na to, až gumy zapišťali. Cestou vôbec nedbal na predpisy, potreboval zohnať veci a vrátiť sa späť čím skôr. Pri Tescu zastavil hneď vedľa východov. Vtrhol do lekárne a lekárničke povedal: „Dobrý večer. Prosím vás, synovec sa mi porezal. Viete, on prehodil miskú s chlebíčkami, tá sa rozbila a on spadol práve na ten najväčší črep a porezal sa.“

L: „Pre Hippokratove rany, vezmite ho rýchlo na urgent. Isto po celý čas plače!“

M: „Našťastie brat je lekár, tak pri ňom ostal, ja som rýchlo priletel autom. Máme malú oslavu a takto to dopadlo.“

L: „A čo budete potrebovať?“

M: „Prosím vás, jednu tetanovku. Prázdnu injekciu, brat mi aj vravel, na čo ju chce, ale ja som zabudol. Potom ihlu na šitie a niť, vraj taká zelená by mala byť.“

Lekárnička hneď brala z pultu, čo jej Marek povedal a začala okamžite nahadzovať. „S tou tetanovkou opatrne, pre dospelého v pohode aj plnú dávku, no pre dieťa... Koľko má rokov?“

M: „Päť.“

L: „Tak pre také dieťa stačí polovica, váš brat by to mal vedieť.“

M: „Dobre. Vďaka, pripomeniem mu aj tak. Čo som dlžný?“

L: „Bude to 15 eur.“ Marek vytiahol presne dvadsať, položil ich a povedal: „Ešte raz vďaka za všetko, majte sa.“

L: „Dovidenia a veľa šťastia.“

Nasadol do auta a rovnako rýchlo šoféroval naspäť. Zabrzdil pred domom, zobral igelitku s nákupom a bežal k domu. Zabúchal na dvere a počúval, ako sa rúti Iggy, ktorý hneď od dverí povedal: „Vitaj späť.“

M: „Rýchlejšie to nešlo.“ dodal, keď obaja bežali hore schodmi.

I: „Neviem, či som ti hovoril, vzal si aj tetanovku?“

M: „Áno, vzal.“

I: „Dobre, daj mi ju.“ Marek ju vytiahol z tašky a podal mu ju. „Nevieš, či je praváčka alebo ľaváčka?“ Marek sa zamyslel, no spomenul si, že zbraň držala v pravej ruke.

M: „Praváčka.“

I: „Nadvihni jej ľavé rameno.“ Opatrne ju nadvihol, Iggy jej pichol tetanovku rovno do ramena. „Dobre, to by sme mali. Teraz si vezmi fľaštičku z lekárničky a obsah natiahni do prázdnej injekcie.“ Poslúchol ho a podal ju Iggy, ktorý obsah nastriekal do rany z jednej aj druhej strany. „Teraz podaj ihlu a niť.“ Iggy bol ako vymenený, úplne na nepoznanie. Najprv začal šiť ranu na bruchu, keď to dokončil, povedal: „Naukladaj na seba jednotlivé vrstvy obväzu, postriekaj to dávkovačom na dezinfekciu a zalep jej to leukoplastom práve na to zašité. Idem sa napiť. Kým sa vrátim, otoč ju na brucho.“ Marek prikývol a začal. Poukladal na seba štvorce gázy 10x10 cm a prilepil to leukoplastom. Veľmi nežne. Rovnako nežne ju otočil na druhú stranu, bruškom nadol. Ranu jej obložil vankúšmi, aby obrátená poloha nepoškodila stehy. Hlavu jej podoprel, aby mala pohodlie, odstránil zo zadnej strany prilepený uterák a vtom sa vrátil Iggy. Znova si natiahol jednorazové rukavice, zasvietil na ranu lampou a začal šiť, do toho sa opýtal: „Ani ti nepovedala, ako sa jej to stalo?“

M: „Nie, jediné, čo viem, je, že je to strelné zranenie.“

I: „To vidím aj ja. Myslel som, pri čom? Či ju prepadli alebo tak.“

M: „No to naozaj neviem.“ Iggy sa zamyslene vrátil k šitiu, už to však dlho netrvalo.

I: „Dobre, je to hotové. Prosím ťa, znova urob z obväzov štvorce a rovnako jej to zalep. Či ju necháš ležať takto alebo na chrbte, nechám na tebe.“

M: „Ďakujem ti.“

I: „Z najhoršieho je vonku, no ešte nie je po všetkom. Urob tu poriadok, no jeden zakrvavený tampón mi nechaj a príď za mnou dolu do kuchyne. Musíme sa porozprávať.“

Marek znova navrstvil na seba gázové štvorce a prilepil ich leukoplastom na zašitú ranu.

Tušil, že lepšie by sa jej ležalo na chrbte a tak ju prevrátil na druhú stranu. Tepláky vytiahol